

Skupa's Daily no. 3

sobota 15. června 2024

ZPRAVODAJ FESTIVALU PROFESIONÁLNÍHO LOUTKOVÉHO A ALTERNATIVNÍHO DIVADLA

Nuance zakoušení

Od určitého věku jsem sama u sebe odhalila fascinaci kolážemi ve výtvarném umění. Ta přerostla ve fascinaci kolážemi v divadelním a filmovém umění. Přestala jsem vyhledávat velké příběhy a narativy a začala sledovat fragmentarizované formáty, většinou loutkové a objektové, kde jsem mohla nechat větší volnost a svobodu své imaginaci, nebo se nechat pohltit atmosférou či zkrátka jiným druhem až tělesného vnímání umění, které se mi těžko popisuje. Takové vnímání probíhá někde za hranicemi analyzování, snahou vše pečlivě interpretovat a všemu porozumět. Takové vnímání žije někde na okrajích mozkové kůry, ve světě fantazie a jemných lyrických

nuancí, a v běžném životě nemá prostor se příliš projevat. Takové vnímání je samozřejmě velmi subjektivní a mně osobně poskytuje hluboké zklidnění, až meditativní stav těla, který mě osvobozuje od konvenčních návyků v uvažování. Proto jsou pro mě inscenace jako *Reunion* divadla Mehedaha a *Třetí ruka* souboru Handa Gote research & development unikátní záležitostí, která mi dává dost prostoru nechat se unášet na vlnách podivna a surreálna. Samozřejmě nejsou jedinými, před pár lety jsem podobné stavy zažívala například u *Šírání čirého jasného dne* (Nina Jacques, Petr Erbes, 2019) nebo *Zápisků z volných choil* (Anna Klimešová, 2018). A také u mnoha jiných inscenací, na které si zrovna teď nevzpomenu.

O to víc mě často fascinuje, kolik lidí takové inscenace rozčilují a kolik z nás urputně hledá příběhy, vysvětlení a interpretace. Zároveň rozumím potřebě chápat, na co se právě dívám, být zvědavá a snažit se rozklíčovat něco, co pro mě zůstává záhadou. Někdy je ale možná větší umění nesnažit se hloubavě přemýšlet a nechat naši hlavu, ať zůstane chvíli zmatená a nejednoznačná, ať je otevřená jiným formám nebo způsobům přemýšlení, což ostatně neplatí jen pro divadlo. Naučit se otevřít svou mysl novým možnostem zakoušení je jedno z největších privilegií, kterých se mi v divadelním a uměleckém prostředí dostalo.

Alexandra Ratajová

ZVÍŘECÍ KABARET

Nové divadlo Nitra přijelo na Skupovu Plzeň s inscenací *O rostlinách, zvířatech a lidech*. Šimon Spišák s Veronikou Gabčíkovou, režisér a dramaturgyně inscenace, se inspirovali přírodou okolo nás a jejími kouzly, které nám umožňují to nejdůležitější, život.

V úvodu se seznamujeme se skupinkou herců, kteří pomocí baterky a svých rukou zobrazují na zeď divadelního sálu různá zvířátka. Stínohrou a otázkou „Co to je za zvíře?“ se snaží aktivizovat diváky v hádání, jakého tvora právě ukazují. Po tomto rozpačitém začátku, kdy se ze stran publika moc reakcí neozvalo, přišel na scénu chlapec, marioneta malého kluka, v pubertálním věku. Byl to takový frajerský všeználek, který svou výřečností dával najevo svoji suverenitu. Neznal totiž úplně všechno, a tak se snažil hlasitě odvést pozornost vtípem nebo zábavným faktem. Bohužel, někdy i dost levným humorem v podobě narážek na téma rozmnožování zvířat. Je mi otázkou, zda tato postava měla sloužit jen k pobavení, nebo jsme měli sledovat zbytek vyprávění jeho očima. Jelikož byla tato loutka po zbytek inscenace pasivní a na scéně se objevila až v úplném závěru, nabyl jsem dojmu, že ten, komu se herci snaží předat faktické informace o přírodě, jsem já.

Teď se dostávám k samotnému jádru inscenace. Neřekl bych, že se do divadla chodí, abychom se něco naučili. Nebo hůř, aby nás autoři o něčem přesvědčili, jak slibují ve své anotaci. A tu tendenci a snahu o edukaci diváka jsem z jejich strany opravdu pocítoval. Encyklopedické popisy jednotlivých druhů zvířat a jejich latinské názvy zněly z voiceoveru pokaždé, když se na scéně objevilo nové zvíře. Loutkové divadlo nabízí možnost pohrát si s problematikou ztvárnění zvířat a jiných druhů než lidí. Tady tomu tak bohužel nebylo. Herci svými jednoduchými pantomimickými gesty ztvárňovali například čápa, žabu, veverku nebo medvěda. Celá akce byla zářmovaná parodií na italský vokálový kvartet s umanutým italským dirigentem. Tím „italským“ myslím pouze používání slovíček forte, pianissimo nebo bravissimo. Později byl tento pokus o vtíp podpořen skladbami z Čtvera ročního období, díla Antonia Vivaldiho. Právě tomu měl být zmíněný dirigent podobný, minimálně parukou. Tato dramaturgická linka Vivaldiho udávala inscenaci alespoň jistý rytmus. Díky ní jsme mohli sledovat chování zvířat během ročního cyklu.

V celkovém pohledu mi inscenace *O rostlinách, zvířatech a lidech* spíše připomínala kabaret. Jednotlivé výstupy a klaunská čísla herců, kteří vydávají zvířecí zvuky, vyústily v nalezení mluvčího žaludu, který vyrostl v dub.

Jan Křeček

MEZI DVĚMA ČINELY

Bicí souprava, různé perkuse a jejich příslušenství rozmístěné po jevišti. Spor o cibuli. Zní tlukot bubnů, přidávají se další a další paličky, které se posléze stávají padlými vojáky. Jsme ve válce. Uprostřed válečné zóny. Malá Drů překračuje mrtvá těla, sama se toulá po poli a při setkání s opilým vojákem dostává minu — Mínu, a prohlásí ji za svoji kočku. Udělá z ní svojí nejlepší kamarádku, domácího mazlíčka.

Plechová Mína Občianskeho združenie Divadlo PIKI Pezinok podle stejnojmenné knihy Pavla Hrnčíře nás provází válečnou krajinou. Sledujeme cestu Drů do hlavního města Ratat, vojáka s hlubokými očima shánějícího zpět svou minu, a další vojáky stíhající toho prvního s hlubokými očima. Až na dva manekýny — Drů a kluka, kterého potkáva ve vlaku, se všechny postavy, které se v představení objeví, skládají z bicích nástrojů, paliček, kufrů, stojanů..., předměty nabývají významů a ožívají, stávají se postavami i krajinou, a pak se zase vytrácejí a vracejí se samy k sobě. Znaky se přelévají sem a tam a tvůrci při tom diváctvo stále překvapují. Podobně jako v inscenaci *Pětkrát kolem světa* jsou mocné (zde dospělé) postavy ztvárněné hercem (většinou Lubomírem Piktorem), lidskou tvář, popř. maskou. Oproti Drů jsou obrovské, vzdálené

VESELE TRUHLIT

Kazu, když je smutný, choulí se do klubíčka. Robert vyhazoval ženu do vzduchu a jednou ji vyhodil tak vysoko, že zůstala na laně s Gastonem — provazochodcem. Jsou velmi šťastní. Roberta bolí za krkem, protože se stále dívá nahoru. Když nemůžete usnout, asi jste už ve snu někoho jiného.

a nedosažitelné. Postavy vyjevující se z výšin zvýrazňují absurditu válečného konfliktu odehrávajícího se sice všude kolem, zároveň ale trochu na pozadí, nebo možná nad námi. Věci i lidé se ztrácejí a znovu objevují a z perspektivy Drů se zdá všechno nějak moc velké, nepřehledné a složité. Přes dobrý konec pro Drů ve mě zůstala otázka, jestli takový obraz války v dnešní době stačí. Není to žádná zeleninová válka, ale všechny reálné války, které jsou nám něčím blízko. Vyžaduje si současná situace reflexi, komentář? Nebo se máme naopak dívat na to, jak je to všechno příliš zamotané a jen si užívat loutkářský koncert?

Spojení bicích nástrojů a vojáků mě oslabilo. Nebylo třeba lidských tvarů nebo detailů, materiál promlouval sám za sebe. Jeho chlad, ostrost, tvrdost a lesklá nepřístupnost říkala o prostředí i postavách vše. Metličkový knírek, co píchá, futrály na bubny, čutora, činely a paličky v různých polohách... Až mi bylo chvílemi líto téměř neustálého vyprávění a dialogů, které se často zdvojovaly s viděným, a působily jako vysvětlování dění na jevišti. Braly prostor objektům, se kterými tvůrci pracovali. A závěrečná píseň, myslím, stejně jako spousta slov, zbytečně uzavírala možnosti asociací a představ, které práce s loutkami a předměty probouzela.

Eliška Peřichová

různých místech pokoje. Postupně se do sebe jejich příběhy začínají zaplétat, prolínat se, vrací se Kazu, ten miluje Lou, ale Lou je mrtvá. Co si počít s láskou, kterou není kam vložit? Co se všemi vzpomínkami a příběhy, které jsou živější než my samotní?

Obdivovala jsem Juanovu zručnost a lehkost ve vedení loutek, rychlost, se kterou na okamžik barvený molitan oživoval a pak zahazoval jako kus hadru. Estetika celého představení ale působila cize, materiál mě osobně ze začátku odpuzoval. Vzdálenost vkusů se Juanovi ale dařilo překračovat. Možná i díky hudbě, která, ač velmi sentimentální a dojmavá, spolu s pestrobarevnými loutkami ladila.

Představení *Kazu* mísí veselé a smutné, truchlivé a radostné, nevkusné a okouzující. Není tu nic správné nebo špatné, pohybujeme se v jiných sférách. Někdy je možná potřeba levně se dojmout, smutnit si, nostalgicky vršit vzpomínky, abychom je pak mohli nechat rozházené po podlaze pokoje a odejít.

Eliška Peřichová

STAČÍ DIVÁKA VYKLIDNIT?

Petr Nikl, František Petrák, Tomáš Volkmer a Tomáš Absolon se setkali nad loutkovou inscenací po třiceti letech. V rámci svého *Reunionu* se vrací ke společné fascinaci loutkami jakožto vizuálními objekty. Pozadí tvůrčího týmu je především výtvarné, výsledkem se tak stává kompilát obrazů s minimálním dějem. Místo narativu jednotlivé obrazy spojují opakující se motivy. Jejich loutky hrají na jednoduché hudební nástroje, tančí, plu-

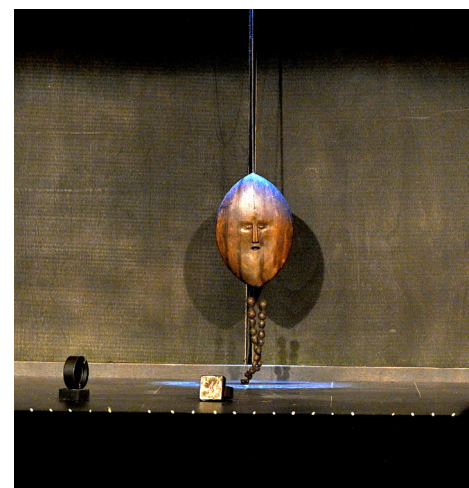
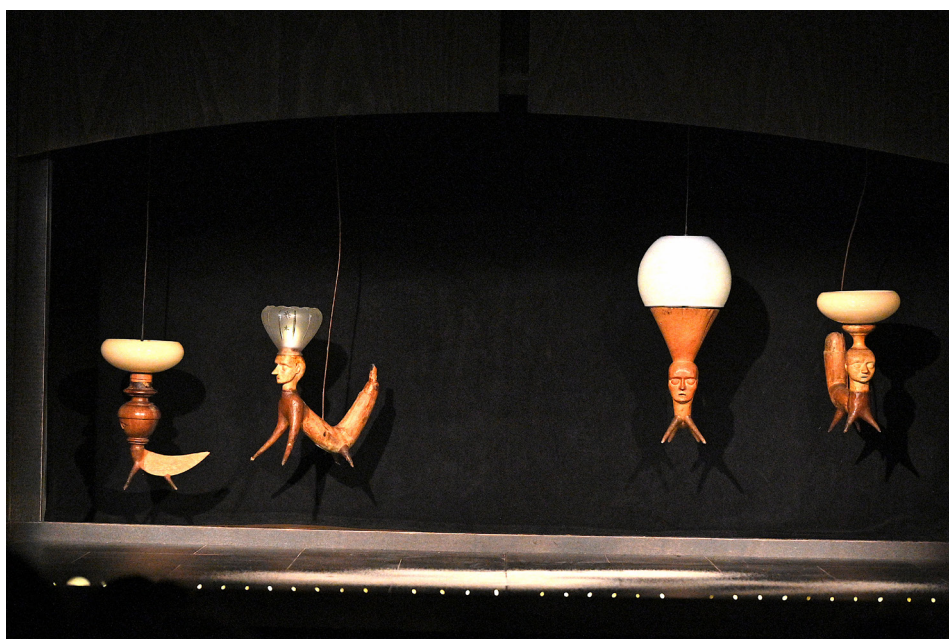
jí prostorem a malují. Nechybí ani – pro tvorbu Petra Nikla typické – robotické objekty různých tvarů migrující po scéně. Představení otevírají bubnující marionety. Další loutky, které tvůrci používají, působí stále více surreálně. Na bubny po marionetách zahraje protáhlý obličej s řetězci korálek místo vousů, evokující svou hudbou zvuky při procházení v devadesátých a nultých letech oblíbenými závěsy ve dveřích. Po úvodním koncertu na scénu vzduchem připlouvají postavy připomínající oživlé svícný.

Moje oblíbené části pak byly ty, ve kterých performeři ručičkami marionet uchopili malinké štětce a začali s nimi

malovat. První loutka ve svém krásném pokojíčku soustředěně namalovala zátiší s květinami, druhá se pokoušela vytvořit optický klam v obležení neustále se prolínajících černých a bílých pruhů. Největší náznak děje potom přichází v momentě, kdy se marionety, věnující se výtvarné performance, setkají. Nanášejí barvu přes sebe a svými výtvary skoro soutěží. Marioneta z květinového pokoje předvádí jemné tahy štětcem, optický černokněžník s barvou nakládá agresivněji. Nebyl to ale jediný moment, kdy jsem se o objekty na scéně trochu bála. Tvůrci se s nimi nebojí – například, když s jinými marionetami tancují – trochu mlátit. Nejde jim o jejich precizní animaci, tolik jako o demonstraci toho, na jakou další disciplínu se ještě mohou loutky hodit. Ostatně celou inscenaci vnímám jako společné zkoumání jejich vizuálních možností.

Otázkou se pak ale stává, jestli je pro diváka výsledné vršení méně i více souvisejících obrazů hodinu v kuse zajímavé. A jestli absence narativu neklade jen další nároky na jeho pozornost. Přitom ale divákovi ulevuje od tlaku neustále viděné interpretovat. Já jsem z představení odešla extrémně vyklidněná. Třetí festivalový den byl pro mě úplně ideálním časem na to nechat na sebe představení jen působit. Mimo to je většina scén opravdu vizuálně efektní. Zvláštní krása plujících svícnu s tvářemi starších mužů se mnou asi ještě nějakou chvíli zůstane.

Kristýna Vinařová

VEJVAR

V malém, poměrně útulném příbytku, dožívá svá léta grafik, malíř, řezbář, spisovatel a filosof Josef Váchal. Inscenace *Horror vacui* nechává diváky nahlédnout do Váchalova potměšilého obydlí. Jelikož je postava Josefa Váchala objektem zkoumání, tak jedinou aktivitu, kterou mu můžeme ze začátku přičíst, je vaření kafe a psaní dopisů. Tento průběh činností se zdá být až hypnotizující.

Ovšem Josef Váchal není ve svém domku sám. Má po boku tři vypravěče. Možná by se hodilo použít slovo průvodce, kteří spolu s diváky sledují Váchalovu přítomnost a navíc komentují jeho občasnou akci, při které opustí pohodlné místo v čele stolu. Komentář přidává inscenaci ráznost a rytmicky se střídá s tichými pasážemi. Celkově tyto dva póly energie vytvářejí velmi příjemný a snesitelný divácký zážitek.

Zmiňování průvodci inscenovaným životem uznávaného všeměla jsou jeho partáci v dialogu. Citují odpovědi respondentů, kterým je psaný dopis adresován. Svojí akcí nechávají ožívat mrtvolně zastavený prostor a vstupují Váchalovi do cesty při jeho domácích návycích. Stávají se prodlouženou rukou v domácnosti. Pro mě byly nejoblíbenější momenty, když se scéna rozpohybovala celá. Z koutu naaranžované místnosti vykoukla loutka a za doprovodu kinetické country hudby se situačně nic moc nestalo, ale to mi stačilo. Ty „mrtvolně zastavené“ věci se daly do pohybu a přemístily se jen z bodu A do bodu B. Hudba, za kterou stojí sám autor a režisér Filip Homola, byla stěžejním pro temporytmus celé inscenace. Pro mě další oblíbená část byla, když se objevila postava v celotělové masce slona v obleku, vstoupila do Váchalova pokoje a posadila se do křesla. V dalších sekundách proběhlo

taneční intermezzo. Slon si zatančil s Váchalem a opět se posadil do křesla. Absurdní scéna, která v sobě obsahuje humor a vyvolává ve mě detektivní tendenci.

Pokud bych měl zmiňovat a popisovat scénografii, za kterou stojí výtvarník Robert Smolík, a která byla nepopíratelně podstatnou složkou inscenace, skončil bych jen u kladných slov. Loutky, které byly rozprostřeny po prostoru Váchalova skromného obydlí, se pro mě staly zdrojem očekávaných překvapení, jelikož byly přikryty bílými látkami a efektivně se každá postupně odkrývala. Vždy jsem se těšil, kdy se objeví nová loutka a průvodci odhalí její funkce a charakter. Za mě to zvítězil skřet s palicí, který bouchal do zavěšené pánvičky ze stropu. Zelená babice s elektrickou kytarou byla efektním překvapením hrající loutky na hudební nástroj. Ale nejvíce pozornosti si

zasloužil levitující kostlivec bez pasu a nohou. Nejenže se stal zdrojem humoru, a ne pouze toho slovního, ale také situačního. Všichni v publiku jsme smíchem ocenili, když se kostlivec napije vody a celá jím proteče na zem. Těchto jednoduchých ale promyšlených vtipů bylo víc.

Myslím, že inscenaci *Horror vacui* se nedá nic moc vytknout. Autorům z Naivního divadla Liberec se podle mě podařilo zpracovat život a dílo Josefa Váchala tím způsobem, že podpořili humor a temnotu, které téma obsahuje. Označil bych tuto inscenaci tedy, bez jakékoliv negativní konotace, za milý ale koncentrovaný vejvar.

Jan Křeček

TOMÁŠ PROCHÁZKA: VĚŠTÍM NOVÝ NÁVRAT K TRADIČNÍMU LOUTKOVÉMU DIVADLU

Tomáš Procházka je jeden ze zakládajících členů divadelní skupiny Handa Gote research & development, člen hudební skupiny B4, umělecký šéf nezávislé pražské scény Alfred ve dvoře a pedagog na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Na Skupovu Plzeň přijel soubor Handa Gote se svou nejnovější inscenací *Třetí ruka*, která se umístila na 2. místě v Cenách divadelní kritiky v kategorii scénografie.

Třetí ruka je pocta experimentálnímu loutkářství 90. let, ale také esteticke vietnamských tržišť, mexickému svátku Dne mrtvých, japonským jevištním technologiím, paměti předků a předmětům putujících generacemi. U čeho vlastně Třetí ruka začala a jak se vám podařilo propojit všechna témata?

Třetí ruka je také dušičková inscenace, mnoho objektů má zcela soukromé souvislosti, odkazují na lidi, kteří už s námi nejsou. Ale ty souvislosti není třeba znát, předměty v inscenaci samy nějak promlouvají. Ty zmíněné inspirace jsme měli na začátku, aby nám vytyčily směr, ale jakmile jsme začali zkoušet, už nás vedly samy předměty.

V čem byla vizualita experimentálního loutkářství 90. let výjimečná, proč se k ní vracíte?

To byl žánr tak marginální, že si ho snad ani nikdo nevšiml. Pro mě je to loutkové divadlo, které tvořili především výtvarníci a které se často nezdržovalo příběhem nebo nějakým poselstvím, za to ho však extrémně zajímal materiál, struktura, kompozice a také původ a historie loutek a objektů. Já to cítil jako takový zvláštní návrat k tradičnímu loutkovému divadlu, který v radikálním gestu odhazuje celou loutkovou tradici druhé poloviny 20. století a který umanutě hledá v loutkovém divadle poezii a magii, ne gagy nebo duchaplné povídaní. To bylo v 90. letech důležité. Ale i teď je v loutkovém divadle důležitá poezie, jen se asi projevuje jinak.

Můžeš prosím přiblížit v čem spočívá japonská jevištní technologie dogugaeshi a jakým způsobem s ní v Třetí ruce pracujete?

Dogugaeshi je japonská divadelní technologie ze 17. století, která pomocí posuvných zástěn vytváří rychlé změny a dojem hlubokého prostoru. Tímto konceptem jsme se jen vzdáleně inspirovali a transformovali jej do našeho středoevropského kontextu malých loutkových divadel. Ale ta inspirace je ve výsledku prakticky neviditelná.

Jako soubor často pracujete s motivy vzpomínání, paměti a pocty nebo sledování minulosti. Nejde jen o témata, ale historii v sobě samozřejmě nesou i objekty, které využíváte, ať už jde o rodinné nálezy nebo analogové technologie. Co vás na těchto tématech a objektech neustále inspiruje a láká?

Naše inscenace jsou obřady paměti, zrcadlení mizejících věcí. Já moc nevím, co na divadle vlastně dělat jiného. My tam prostě vždycky potřebujeme mít „mono no aware“, japonský estetický pojem, který můžeme přeložit jako „smutek nad pomíjivostí věcí“. Ale neznamená to rozhodně, že všechno má být smutné, v našich věcech je vždy humor, jen u toho neděláme vtipy.

Jako umělecký šéf divadla Alfred ve dvoře a pedagog KALD DAMU se neustále setkáváš se studenty a čerstvými absolventy. Spatřuješ momentálně v loutkovém a objektovém divadle nějaký mladý trend nebo styl, který se opakuje a který tě zajímá?

Trend, který je patrný už několik let, je mikrodivadlo pro malou skupinu lidí často sedících kolem stolu. Celkové zaměření na malé věci, změna perspektivy. To mě samozřejmě zajímá a souzní to se mnou, celý život se zabývám marginálními tématy, ale myslím, že jako každý trend to v sobě obsahuje i nějakou past. Tu musí odhalit každý sám. Trend je možná nějaké vztahování se k objektově orientované ontologii a všímám si také zájmu o dokumentární prvky. A buzzword minimálně posledních dvou let je určitě „autofikce“. Jinak mám pocit, že konečně přichází doba, kdy se mladí tvůrci vymanili z dědictví 80. let a věštím nový návrat k tradičnímu loutkovému divadlu.

Alexandra Ratajová

CO VIDÍM, KDYŽ NEVÍM

Inscenace Handa Gote research & development mohou vyvolávat, a z mé zkušenosti i vyvolávají, pocit bezmoci. Jakmile se na ně snažím aplikovat analytické myšlení, které se pokouší jednotlivé vjemy škatulkovat a rozkrývat, odcházím se zavařenou hlavou a pocitem, že mi něco chybí. Občas se objeví i hluboké přesvědčení o páchané nespravedlnosti ze strany tvůrců. Proč se mi nedostává nějakého klíče? Pejsci na baterky, křesťanská symbolika a ruka navíc přece musí něco znamenat! Každý obraz, pohyb nebo materiál působí jako přesný a dokonale umístěný prvek jakési vyšší struktury, řádu, který se zdá být zcela nedostupný. Mozek se opravdu urputně snaží: dinosauři znamenají evoluci, nákupní košík s neony zase krizi kapitalismu a vojáčky v řadě

nepochybně symbolizují plížící se třetí světovou. Apokalyptický dojem narůstá a otázek přibývá.

Píšu z perspektivy silně subjektivní a má to svůj důvod. *Třetí ruku* totiž můžu nahlédnout z mnoha stran a pokusit se dospět k nějakému zobecnění, dokonce bych s ním možná i mezi kolegy-recenzenty uspěla. Pro mě je však svět Handa Gote o něčem úplně jiném. Žijeme ve světě, který favorizuje racionalitu a přehlednost. Napříč školní docházkou mi bylo kladeno na srdce, že se mám snažit jevy a myšlenky zdůvodňovat, hledat jejich logické příčiny a důsledky. Nakonec i na vysoké umělecké škole mi bylo neustále opakováno, že každá věc na jevišti má svůj hlubší význam. Ať si klidně má.

Třetí ruku chápu ze všeho nejvíc jako zenové cvičení. Když se vzdám analýzy ve prospěch prostého bytí a pozorování, uvidím, uslyším a pocítím mnohé. Poetické i absurdní obrazy v hlavní roli

s těmi nejdivnějšími předměty v nejpodivnějších konstelacích a za doprovodu nejroztodivnějších zvuků nabízí vstup do alternativního vnímání. A v něm divadlo nepatří do logické zkušenosti, ale do té mystické a vlastně bytostně estetické. *Třetí ruka* je nostalgická i drsná, přístupná i zcela vzdálená, ale především vede diváka k znovuobjevení důvěry ve vlastní intuici. A pro mě je rozhodně víc katarzní než jakákoliv pravidelná dramatika.

Ema Šlechtová

JAK V DIVADLE SNÁŠÍTE, KDYŽ NENABÍZÍ JEDNOZNAČNOU INTERPRETACI? KDYŽ INSCENACE POSTRÁDÁ RÁMEC PŘÍBĚHU A TVŮRCI DIVÁKOVI NEJDOU VSTRÍC S KONKRÉTNÍM ZÁMĚREM?

Já se rád přesouvám z bodu A do bodu B. Většinou přitom trochu zabloudím a potřebuji popostrčit, ale mám rád, když tedy příběh vede z bodu A do bodu B. Pak se někde po cestě ztratím a znovu zamířím do bodu A, ale tvůrci mě znovu navedou na správnou cestu do bodu B. Takže rámec příběhu mám rád, ale musí to být jednoduché, abych se nezamotal. Ale taky mě rozštěká ledacos a nemusí to dávat moc velký smysl.

chodící a štěkací pesek se zelenýma očima z Třetí ruky

Takové divadlo mám nejradši. Můj život se točí kolem příkazů a nařízení, ale v divadle, kde nic není pevně dané a já můžu povolit uzdu své fantazii, se cítím jako znovuzrozený. Jsou to chvíle absolutního uvolnění, ve kterých můžu být pouze sám se sebou. Připadám si jako v moři, vlny houpou a proud mě unáší někam, kdovíkam. Nerad se pak vracím

zpátky do kasáren, kde musím znovu držet hubu a krok. Srazit paty, zapomenout na emoce a upokojit rozdivočené myšlenky.

Voják s hlubokýma očima z Plechové Míny

Mám to moc rád. Nechat se unášet atmosférou, proplouvat obrazy a ponořit se do nich. Cachtat se a potápět. Nadechnout se omylem vody a chvíli se topit. Potom ji vykašlat a být zase v pohodě. A tak.

Svícen se starým obličejem z Reunion

Mně to vadí. Já jsem rád, když má příběh začátek a konec. A jsem ještě radši, když se příběh zacyklí. Je to jako v přírodě. Například já. Teď jsem malý žalud. Když se zasadím a počká se pár let, tak vyrostu do mohutného dubu. Pak na

mně vyrostou několik dalších malých žaludů, opadám, a jsem zase na začátku. A teďka nevím, jsem žalud? Nebo jsem dub? Podle mě každý žalud je zároveň dub. A obráceně. Je to cyklus a nic mě nezastaví. Jedině, že by mě pokáceli.

Žalud z O rostlinách, zvířatech a lidech

Měl jsem ženu, kterou jsem velmi miloval. Rád jsem dělal věci, které ji těšili. Zemřela. Ale stále ji miluji. A tak dál dělám věci, které ji těšili. A třeba Sabine, ta vždycky když je smutná, choulí se do klubíčka. Nevím proč. Já to tak třeba nemám. Nebo François, ten hrál v kapele a všichni ostatní z ní odešli. Už ho to pak nebavilo. Tak odešel taky. Mě to baví. Nevím proč. Ale třeba Robertu to nebaví. Tak může odejít. A to je všechno.

molitanový Bernard z Kazu

PROGRAM SOBOTA 15. ČERVNA 2024

10:00 / Divadla Alfa, velký sál / SPEJBL, HURVÍNEK A JÁ

11:00 / Moving Station, velký sál / DVĚ ČÁRKY

11:00 / 12:30 / Divadlo Alfa, zkušebna / KRIPLŠTREKA

11:30 / Moving Station, malý sál / WORKSHOP OBJEKTOVÉHO DIVADLA: ROVNOVÁHA A VYVÁŽENÍ OBJEKTU

14:00 / Muzeum loutek / KAŠPÁREK TO ZAŘÍDÍ

15:00 / Divadla Alfa, malý sál / UKRAJINSKÉ POHÁDKY

17:30 / Moving Station, velký sál / SPAGHETTI FUTURISTA!

18:30 / Divadla Alfa, malý sál / A SHOW WITH STRINGS

19:00 / 22:00 / Divadlo Alfa, zkušebna / KUFR Z TCHAJ-PEJE

19:30 / Divadla Alfa, velký sál / UBU

20:30 / DJKT – Nové divadlo, Malá scéna / 27: EXEKUČNÍ SHOW JANA MYDLÁŘE

21:00 / Divadlo Alfa, stan / HONG DONGJI A PŘÍŠERA ISIMI

Skupa's Daily 2024 – Zpravodaj festivalu Skupova Plzeň 2024 vydává Divadlo Alfa – příspěvková organizace, Rokycanská 7, 312 00, Plzeň.

Redakce: Ema Šlechtová (šéfredaktorka), Alexandra Ratajová (šéfredaktorka), Kristýna Vinařová, Eliška Peřichová, Jan Křeček,

Lucie Pangracová (sazba). Texty neprochází jazykovou korekturou.